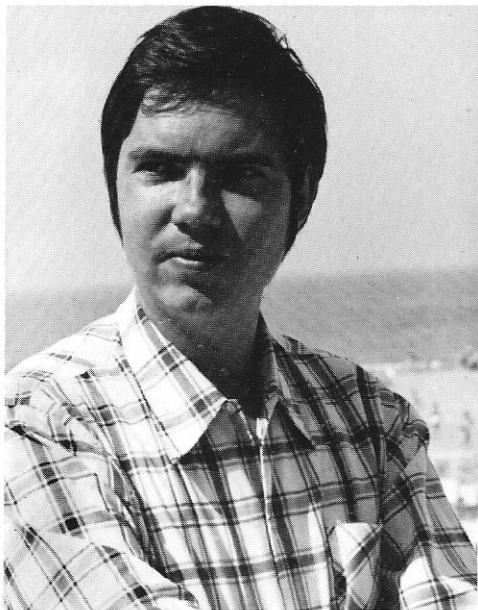

Roger Devriendt
Gistelsesteenweg 2 bus 4
8400 Oostende

Bio-bibliografische notities

Roger Devriendt (°17.09.48) liet zijn eerste gedicht verschijnen in het tijdschrift *Vlaanderen* in 1969. Sindsdien publiceerde hij poëzie in tal van literaire tijdschriften, o.a. in *Dietsche Warande en Belfort*. Van hem verschenen de bundels: *De zon staat in de Kreeft*, 1978 en *Een kiemvrij taalgehucht*, 1980. Verder werden gedichten van hem opgenomen in de volgende bloemlezingen: *Gedichten 73, 78, 79*, *Literair Akkoord 19*, *Kinderen dromen zich een wereld*, *Verzenboek over de dood* en *Zeventig voorbij*. In 1976 werd hij laureaat van de poëzieprijs van het Tijdschrift *Koebel*.

Maannacht

*Zilveren sikkels, als een oorbel hangend
aan de tere schelp van de nacht
suis niet tegen mijn slapen
maar wees de prikklok
voor de dauw der vrouwen.*

*Zoveel stemmen zwemmen door de nacht
stemmen van heiligen en profeten
mengen zich zéér aards
met stemmen van bijen en krekels.*

*Ik hoor de stem van moeder weer:
een warme wieg vol geluiden.*

*Hoeveel manen er groeiden sindsdien
en spoorloos weer verdwenen
en nog schilferen de syllaben om mijn mond
de dingen nemen geen keer
de woorden die ik sprokkel
hangen sprakeloos in mijn keelholte:
een nest voor bange vogels.*

*Voorzichtig plant ik me over
in het groen buiten, in de nacht
die als een warme deken over de daken ligt.*

*De rochel van de donder is al hoorbaar
in het westen, buiten de sterren
nadert onweer.*

*Een dichter gaat alleen de nacht in
en wordt één met het duister
lied op zijn lippen.*

Dit gedicht kwam tot stand op een zomeravond. De maansikkel glimde door het venster en ik had juist uit de fascinerende poëzie van Salvatore Quasimodo gelezen. De maan, dat nabije hemellichaam, hield me in haar ban. Veel componisten, dichters en schrijvers hebben haar bezongen. Eenieder weet dat de maan het leven op aarde beïnvloedt.

Zij is o.m. de 'priklok voor de dauw der vrouwen' en veroorzaakt de zeegetijden. Kortom, zij is onze 'zuster', zoals Franciscus dichtte.

Maar zoals zij daar hing — een sikkel — had zij ook iets dreigends. Als je goed luistert naar de nachtgeluiden en plots de stilte gewaarwordt, beginnen de dingen te leven. Je ademt dieper, je leeft intenser.

Beoefenaars van Yoga kennen 'het Aum' of de Oertrilling. "Stemmen van heiligen en profeten mengen zich zeer aards met stemmen van bijen en krekels". In die optiek wordt dit beeld wel duidelijk.

Ook de herinnering aan het kind-zijn komt boven. Het kindje in de wieg. En moeder die het in slaap sust. Maar dat is al lang geleden. Zoveel manen groeiden er sindsdien en zijn spoorloos weer verdwenen. "En nog schilferen de syllaben om mijn mond". Ik was linkshandig en een onderwijzer dwong mij om rechts te leren schrijven. Het resultaat was dat ik begon te stotteren en met een spraakgebrek door het leven moest.

Ineens hoorde ik een verre donderslag. Eén van die zomerse onweren kondigde zich aan. Haastig ging ik het huis uit, moe maar gelukkig omdat de Muze mij welgezind was geweest. Door de regen lopend, zou ik tot de werkelijkheid terugkeren.